

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 114.571 van 16 januari 2003.
in de zaak A. 72.985/VII-15.144.**

In zake : de b.v.b.a. AERTS BRANDSTOFFEN,
gevestigd te ZOTTEGEM,
Europaweg 15

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering.
dat woonplaats kiest bij
Advocaat E. VAN ACKER,
kantoor houdende te GENT,
Brugsesteenweg 318.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. AERTS BRANDSTOFFEN op 24 januari 1997 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de Vlaamse minister voor leefmilieu en tewerkstelling van 28 november 1996 waarbij haar beroep aangetekend tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 27 juni 1996 houdende weigering van de vergunning om een inrichting, gelegen te 9620 Zottegem, Europaweg 15, te exploiteren, ongegrond wordt verklaard en de beroepen beslissing wordt bevestigd;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 18 december 2001 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 november 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat G. VAN DAMME die, loco Advocaat E. HOORENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat D. DE KEYSER die, loco Advocaat E. VAN ACKER verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De activiteit van de verzoekende partij bestaat in de opslag en verkoop van verschillende soorten brandstoffen, zowel voor voertuigen als voor verwarming.

De verzoekende partij beschikte over een exploitatievergunning door de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen verleend op 6 januari 1961. Deze vergunning, die blijkens het bestreden besluit de opslag behelsde van 29.900 liter mazout in twee ondergrondse metalen houders, verstreek op 6 januari 1991.

1.2. Op 7 februari 1996 dient de verzoekende partij een milieuvergunningsaanvraag in die ertoe strekt een brandstoffenverdeelcentrum met bijbehorend servicestation te exploiteren aan de Europaweg 15 te Zottegem.

Op 27 juni 1996 weigert de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen die vergunning omdat de inrichting onverenigbaar is met het bestemmingsvoorschrift landschappelijk waardevol agrarisch gebied en artikel 88 van de toenmalige stedenbouwwet niet kon toegepast worden.

1.3. De verzoekende partij stelt een administratief beroep in tegen de voormelde beslissing.

Zij haalt een hele reeks argumenten aan en doet onder meer gelden dat niet uit het oog mag worden verloren dat veel landbouwers uit de streek zich bij haar komen bevoorraden.

De verzoekende partij meent dat haar activiteiten bijgevolg als para-agrarisch kunnen worden bestempeld : het gaat volgens haar om een bedrijf waarvan de activiteit onmiddellijk bij de landbouw aansluit en erop afgestemd is.

1.4. In het kader van de beroepsprocedure worden een aantal adviezen uitgebracht.

- a) De afdeling milieuvergunningen van AMINAL adviseert gunstig.
- b) De afdeling stedenbouwkundige vergunningen van AROHM adviseert principieel ongunstig, gelet op de onverenigbaarheid met het bestemmingsvoorschrift landschappelijk waardevol agrarisch gebied, en gelet op de onmogelijkheid om, op basis van de regeling inzake de zonevreemde bedrijven, af te wijken van het gewestplan.
- c) De Vlaamse Milieumaatschappij adviseert voorwaardelijk gunstig.
- d) De gewestelijke milieuvergunningscommissie adviseert ongunstig omwille van stedenbouwkundige redenen.

1.5. Op 28 november 1996 wordt de thans bestreden beslissing genomen.

Het beroep van de verzoekende partij wordt ongegrond verklaard. Als hoofdargument wordt aangevoerd dat de inrichting niet verenigbaar is met de gewestplanbestemming landschappelijk waardevol agrarisch gebied;

2. De ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord opwerpt dat het beroep onontvankelijk is om volgende redenen :

"1. Verzoekende partij maakt geen melding van het nummer van de inschrijving in het Handelsregister van de B.V.B.A. AERTS BRANDSTOFFEN in haar verzoekschrift tot nietigverklaring.

In een procedure voor de Raad van State moet een rechtspersoon, die enige handelswerkzaamheid uitoefent in het rechtsgebied van een Rechtbank van Koophandel, melding maken van het nummer van de inschrijving in het Handelsregister in zijn verzoekschrift tot nietigverklaring.

Gezien dit in casu niet is gebeurd moet de vordering onontvankelijk worden verklaard krachtens de artikelen 41 en 42 van de Gecoördineerde Wetten betreffende het Handelsregister.

Verwerende partij verwijst naar de arresten nummers 34.025 en 34.026 van 12/02/1990 van de Raad van State, waarbij de Raad van State op het verzuim van de verzoeker zich in te schrijven in het Handelsregister, de sanctie van de niet ontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring heeft toegepast.

2. Verzoekende partij heeft het verzoekschrift tot nietigverklaring niet gedagtekend.

Artikel 2 § 1 van het Besluit van de Regent tot regeling van de rechtspleging voor de Afdeling Administratie van de Raad van State dd. 23/08/1948 vermeldt duidelijk dat het verzoekschrift moet worden gedagtekend.

De vordering van verzoekende partij moet aldus onontvankelijk worden verklaard";

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord betoogt dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen het effectief niet ingeschreven zijn in het handelsregister en het niet vermelden van die inschrijving, dat zij wel degelijk was ingeschreven in het handelsregister te Oudenaarde onder het nummer 20.255 en dat dit in de memorie van wederantwoord duidelijk is vermeld, dat artikel 41 van de handelsregisterwet stelt dat een door een handelaar ingeleide vordering niet toelaatbaar is zonder vermelding van zijn inschrijving in het handelsregister, maar dat een dergelijk verzuim in de loop van de procedure kan worden hersteld; dat wat de tweede exceptie betreft, de verzoekende partij er op wijst dat de dagtekening van het verzoekschrift niet op straffe van nietigheid is voorgeschreven en dat de verzending met een ter post aangetekend schrijven aan het verzoekschrift vaste datum verleent;

2.3.1. Overwegende, wat de eerste exceptie betreft, dat de artikelen 41 en 42 van de wetten betreffende het handelsregister, gecoördineerd op 20 juli 1964, luiden als volgt :

"41. Bij gebreke van vermelding van het nummer der inschrijving in het handelsregister in het exploit van dagvaarding en behoudens verantwoording van die inschrijving op de datum, waarop de eis werd ingesteld binnen de door de rechtbank gestelde termijn, verklaart deze de eis van ambtswege niet ontvankelijk.

42. Onontvankelijk is elke hoofdeis, tegeneis of eis tot tussenkomst welke zijn grond vindt in een handelswerkzaamheid waarvoor de verzoeker niet ingeschreven was bij het instellen van de vordering.

De niet-ontvankelijkheid is gedekt indien zij niet voor iedere andere exceptie of verweermiddel wordt voorgesteld";

dat uit artikel 41 blijkt dat het niet-vermelden van het nummer van de inschrijving in het handelsregister in het verzoekschrift in de loop van de procedure kan worden

goedgemaakt, hetgeen de verzoekende partij met haar memorie van wederantwoord heeft gedaan;

2.3.2. Overwegende, wat de tweede exceptie betreft, dat het gebrek aan dagtekening van het verzoekschrift in casu niet kan leiden tot de onontvankelijkheid van het beroep, nu het verzoekschrift ingevolge de aangetekende zending ervan binnen de beroepstermijn van zestig dagen vaste datum heeft verkregen;

2.3.3. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat volgt dat de excepties niet kunnen worden aangenomen;

3. De gegrondheid van het beroep

3.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij als eerste middel de "schending van de wet" aanvoert; dat zij betoogt dat de overweging in de aanhef van de bestreden beslissing als zou de hinder niet tot een aanvaardbaar niveau kunnen beperkt worden materieel onjuist is, nu er geen enkel element aanwezig is om aan te nemen dat er hinder is en dat deze hinder niet tot een aanvaardbaar niveau zou kunnen beperkt worden; dat zij aanstipt dat niet alle adviezen unaniem ongunstig waren en dat er nog geen ernstige klachten werden geuit aangaande de hinder die ten eerste moet worden gerelativeerd; dat, voorts, de verzoekende partij nog doet gelden wat volgt :

"Er komen zich bovendien heel wat landbouwers uit de streek met hun landbouwvoertuigen bij verzoekster bevoorraden, anderen worden door haar bevoorrad.

De activiteiten van verzoekster kunnen bijgevolg als 'para-agrarisch' worden bestempeld :
het gaat om bedrijven waarvan de onmiddellijke activiteit ook onmiddellijk bij de landbouw aansluit en erop afgestemd is.

De stelling dat een para-agrarisch bedrijf een grondgebonden karakter moet hebben en in nauwe relatie moet staan met het landbouwproductieproces en met de voortgebrachte landbouwprodukten is té restrictief.

Zie : R.v.S., nr. 52.608, 30/03/1995, T. Gem., 1995, 379

B. Art. 45 § 2 b. van de Stedenbouwwet wordt niet toepasbaar geacht : afwijken van de bepalingen van een gewestplan kan wanneer de milieuvergunningsaanvraag betrekking heeft op het hernieuwen van een milieuvergunning.

Het is niet omdat volgens de definiëring van VLAREM II de inrichting als een nieuwe inrichting kan worden beschouwd, dat art. 45 § 2 b van de Stedenbouwwet niet van toepassing kan zijn. Het onderscheid tussen bestaande en nieuwe inrichtingen wordt in de Stedenbouwwet niet gemaakt.

Bovendien wordt de ruimtelijke draagkracht van het gebied niet geschaad. Bij de beoordeling hiervan moet uitgegaan worden van de historische realiteit welke erin bestaat dat het benzinestation er reeds meer dan 30 jaar operationeel is. Het station paalt aan een 4-vaksexpressweg.

De dichtstbijzijnde woning is deze van één van de exploitanten zelf";

3.1.2. Overwegende dat in de memorie van antwoord de verwerende partij in essentie doet gelden dat de vergunning geweigerd werd omwille van de onverenigbaarheid van de exploitatie met de ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften, dat in dat verband kan worden verwezen naar het advies van de afdeling stedenbouwkundige vergunningen van AROHM, waaruit zij citeert, dat artikel 45, § 6, van de stedenbouwwet in casu niet toepasselijk is, gezien de ruimtelijke ordening niet wordt geschaad, dat ook niet voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 45, § 8, b), van de stedenbouwwet, aangezien de milieuvergunningsaanvraag geen van de in dit artikel vermelde bepalingen als voorwerp heeft, dat eveneens geen gebruik kan worden gemaakt van de afwijkingsbepaling vermeld in artikel 45, § 2, van de stedenbouwwet, aangezien in casu niet is aangetoond dat de aangevraagde inrichting onder deze bepaling valt, dat de stelling dat de inrichting een para-agrarisch bedrijf zou betreffen alle redelijkheid mist, dat de opslag en verkoop van verschillende soorten brandstoffen, zowel voor voertuigen als voor verwarming niet als een para-agrarische activiteit kan worden beschouwd, dat deze activiteit niet onmiddellijk aansluit bij de landbouw en er geenszins is op afgestemd, dat deze activiteit geen grondgebonden karakter heeft, noch een nauwe relatie met het landbouwproductieproces of met de voortgebrachte landbouwproducten; dat, voorts, de verwerende partij betoogt dat in de bestreden beslissing wordt aangestipt dat de oorspronkelijke vergunning sinds meer dan vijf jaar vervallen is en dat de huidige toestand nog nauwelijks vergelijkbaar is met de nog tot 6 januari 1991 vergunde toestand, dat de minister terecht van oordeel is dat de aanvraag niet kan beschouwd worden als een aanvraag tot de hernieuwing van de vergunning, noch als een aanvraag tot verandering door uitbreiding, en dat volgens opgave en volgens de definities van Vlarem II de inrichting waarvoor vergunning wordt gevraagd als een nieuwe inrichting dient te worden bestempeld, dat de minister zijn beslissing voldoende motiveerde en zich heeft gesteund op de uitgebrachte adviezen; dat zij opmerkt dat het niet voldoen aan één aspect, zoals de ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften, volstaat om een vergunning te weigeren;

3.1.3. Overwegende dat in de memorie van wederantwoord de verzoekende partij nog beklemtoont dat het bedrijf een para-agrarisch karakter heeft daar heel wat landbouwers uit de streek zich met hun landbouwvoertuigen bij haar komen bevoorraden of door haar worden bevoorraad;

3.1.4.1. Overwegende dat het bestreden besluit onder meer volgende motivering omvat :

"Gelet op de ligging van de inrichting in landschappelijk waardevol agrarisch gebied volgens het gewestplan Aalst-Ninove-Geraardsbergen-Zottegem vastgesteld bij koninklijk besluit van 30 mei 1978;

Overwegende dat er aan de overzijde van de rijksweg nr. 42 Gent-Geraardsbergen een natuurgebied ligt; dat op ongeveer 200 m ten noordwesten van de inrichting een woongebied met landelijk karakter voorkomt; dat binnen een straal van 100 m een vijftal woningen gelegen zijn;

Overwegende dat vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt, onverenigbaar is met voormelde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften;

Overwegende dat in toepassing van art. 45, § 6 van de stedenbouwwet bij het verlenen van een gunstig advies betreffende de milieuvergunning van deze voorschriften kan afgeweken worden op voorwaarde dat de ruimtelijke ordening niet wordt geschaad;

Overwegende dat niet is voldaan aan de voorwaarden gesteld in art. 45, § 8, b van de stedenbouwwet aangezien de milieuvergunningsaanvraag geen van de volgende bepalingen als voorwerp heeft :

- het hernieuwen van een milieuvergunning van een inrichting;
- het veranderen van de exploitatie van een inrichting, op voorwaarde dat de verandering geen vermeerdering van de oppervlakte of het volume voor gevolg heeft;
- het exploiteren van een bestaande of nieuwe inrichting waarvoor, op grond van art. 44, § 1, 7, en overeenkomstig art. 45, § 2 definitief een bouwvergunning voor het wijzigen van het gebruik van een vergund gebouw is verleend;
- het exploiteren van een bestaande of nieuwe inrichting waarvoor, overeenkomstig art. 45, § 2 definitief een bouwvergunning voor het verbouwen, herbouwen of uitbreiden van een bedrijfsgebouw met een gebouw of een vaste inrichting is verleend;

Overwegende dat er eveneens geen gebruik kan worden gemaakt van de afwijkingsbepalingen vermeld in art. 45, § 2 van de stedenbouwwet; dat dit bepaalt dat een gunstig advies kan verleend worden voor zone-vreemde constructies, als uitbreiding van een bestaand vergund gebouw met uitzondering van woningbouw, op voorwaarde dat de uitbreiding het noodzakelijk gevolg is van overeenkomstig het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning voorgeschreven algemene, sectorale of bijzondere voorwaarden, strekkende tot het bevorderen van de kwaliteit van het leefmilieu; dat in casu niet is aangetoond dat de aangevraagde inrichting onder deze bepalingen valt";

3.1.4.2. Overwegende dat in casu de partijen niet betwisten dat de inrichting ligt in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied; dat artikel 11.4.1. van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen met betrekking tot de agrarische gebieden het volgende bepaalt :

"De agrarische gebieden zijn bestemd voor de landbouw in de ruime zin. Behoudens bijzondere bepalingen mogen de agrarische gebieden enkel bevatten de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten,

benevens verblijfsgelegenheid voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven. Gebouwen bestemd voor niet aan de grond gebonden agrarische bedrijven met industrieel karakter of voor intensieve veeteelt, mogen slechts opgericht worden op ten minste 300 m van een woongebied of op ten minste 100 m van een woonuitbreidingsgebied, tenzij het een woongebied met landelijk karakter betreft. De afstand van 300 m en 100 m geldt evenwel niet in geval van uitbreiding van bestaande bedrijven. De overschakeling naar bosgebied is toegelaten overeenkomstig de bepalingen van artikel 35 van het Veldwetboek, betreffende de afbakening van de landbouw-en bosgebieden";

3.1.4.3. Overwegende dat in alle redelijkheid niet kan worden aangenomen dat de exploitatie van een brandstoffenverdeelcentrum met bijhorend servicestation een activiteit betreft die onmiddellijk aansluit bij de landbouw en er op afgestemd is; dat het niet is omdat ook landbouwers bepaalde transacties met een onderneming verrichten, dat die inrichting een para-agrarisch karakter verkrijgt; dat de verwerende partij terecht heeft geoordeeld dat de betrokken inrichting geen para-agrarisch karakter heeft;

Overwegende dat de verzoekende partij in het middel ook aanvoert dat de verwerende partij ten onrechte van oordeel was dat de regeling inzake de zonevreemde bedrijven er niet toe kon leiden om een vergunning te verlenen in afwijking op de voorschriften van het gewestplan; dat, vooreerst, niet blijkt dat de verzoekende partij in haar vergunningsaanvraag om een afwijking op de voorschriften van het gewestplan heeft verzocht, zodat de verwerende partij niet eens verplicht was uit eigen beweging te onderzoeken of de afwijkingsregeling vastgelegd in het ten tijde van de bestreden beslissing geldend artikel 45, § 8, b, van de stedenbouwwet van 29 maart 1962 in casu wel kon worden toegepast; dat daarenboven de stelling van de verzoekende partij niet opgaat om volgende redenen :

De vergunningsaanvraag van de verzoekende partij heeft, zoals de verwerende partij terecht stelde, betrekking op een nieuwe inrichting. Immers de oorspronkelijke vergunning was vervallen sedert 6 januari 1991 en artikel 1.1.2. van Vlarem II omvat volgende definities van bestaande en nieuwe inrichting :

"- 'bestaande inrichting' : tenzij anders in de bepalingen (met inbegrip van de andere definities) van dit besluit vermeld, de ingedeelde inrichtingen of onderdelen van ingedeelde inrichtingen :

- waarvoor de exploitatie op 1 januari 1993 was vergund, of waarvoor vóór 1 september 1991 een vergunningsaanvraag is ingediend;
- of, die op 1 januari 1993 in bedrijf zijn gesteld, vóór 1 september 1991 niet vergunningsplichtig waren, en waarvoor voor 1 maart 1993 een vergunningsaanvraag is ingediend;

- of, wanneer het in de derde klasse ingediende inrichtingen betreft, die op 1 januari 1993 in bedrijf zijn gesteld en waarvoor de melding gebeurde voor 1 maart 1993;
- of, die op 1 januari 1993 niet ingedeeld waren, en het tengevolge een wijziging van of aanvulling op de indelingslijst nadien wel werden of worden, en die op dat ogenblik reeds in uitbating of gebruik waren of zijn.
- 'nieuwe inrichting' :
§ 1 ingedeelde inrichtingen die niet beantwoorden aan de criteria terzake 'bestaande inrichtingen' (...)"

Het ten tijde van de bestreden beslissing vigerend artikel 45, § 8, b, van de stedenbouwwet van 29 maart 1962 luidt als volgt :

"§ 8. Een in de paragrafen 6 en 7 bedoelde afwijking kan slechts onder de volgende voorwaarden worden verleend :

(...)

b) de milieuvergunningsaanvraag bedoeld in het voornoemde decreet van 28 juni 1985, moet één of meer van de volgende bepalingen als voorwerp hebben :

- het hernieuwen van een milieuvergunning van een inrichting;
- het veranderen van de exploitatie van een inrichting, zoals bedoeld in hoofdstuk V van het decreet van 28 juni 1985, op voorwaarde dat de verandering geen vermeerdering van de oppervlakte of het volume voor gevolg heeft, onverminderd hetgeen na de vierde gedachtestreep wordt bepaald;
- het exploiteren van een bestaande of nieuwe inrichting waarvoor, op grond van artikel 42, § 1, 7, en overeenkomstig artikel 43, § 2 definitief een bouwvergunning voor het wijzigen van het gebruik van een vergund gebouw is verleend;
- het exploiteren van een bestaande of nieuwe inrichting, waarvoor, overeenkomstig artikel 43, § 2 definitief een bouwvergunning voor het verbouwen, herbouwen of uitbreiden van een bedrijfsgebouw met een gebouw of een vaste inrichting is verleend".

Volgens de voorliggende gegevens kan de aanvraag van de verzoekende partij niet worden ondergebracht in één van de gevallen van het hiervoren geciteerde artikel 45, § 8, b.

In elk geval toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan, ook niet in de laatste memorie alhoewel in het auditoraatsverslag daarop werd gewezen.

De verzoekende partij verwijst nog tevergeefs naar artikel 45, § 2, van de stedenbouwwet van 29 maart 1962, maar gaat voorbij aan het argument in de aanhef van de bestreden beslissing waarom geen gebruik kan worden gemaakt van de afwijkingsmogelijkheid in die bepaling neergelegd, namelijk dat de uitbreiding niet noodzakelijk is om te voldoen aan de milieuvoorwaarden;

3.1.4.4. Overwegende dat aangezien de vergunningsaanvraag terecht werd geweigerd om reden van onverenigbaarheid met de bestemming vastgelegd in het geldend gewestplan, de kritiek die de verzoekende partij in het middel nog uit op in het bestreden besluit opgenomen overwegingen inzake de hinder voorkomt als kritiek

op overvloedige motieven die de wettigheid van de bestreden beslissing niet kunnen aantasten;

3.1.4.5. Overwegende dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij als tweede middel de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel; dat zij betoogt dat drie gezinnen zonder inkomsten zullen vallen niettegenstaande de financiële verplichtingen verder lopen, dat de vergunning zou bekomen zijn indien de vergunningsaanvraag tijdig was ingediend, dat de laattijdigheid van de aanvraag niet te wijten is aan de huidige maar aan de vorige exploitant en dat de weigering niet in verhouding staat tot de door derden begane fout;

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord betoogt dat de appreciatie van de minister redelijk is, gelet op de onverenigbaarheid met de bestemmingsvoorschriften en dat het niet zeker is dat de vergunning zou zijn verleend indien de aanvraag tijdig was ingediend;

3.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord herhaalt wat zij reeds in het verzoekschrift betoogde; dat zij er nog op wijst dat de weigering van de vergunning geen enkele waarde aan de ruimtelijke ordening noch aan de milieukwaliteit zou bezorgen, dat er geen klachten waren van omwonenden, dat de gemeenschap van rechtsonderhorigen en bestuurden geenszins wil dat het bedrijf verdwijnt, dat aan het bestuur hoe dan ook een zekere vrijheid van beslissing moet worden gelaten en dat bij het afwegen van de belangen van de twee betrokken partijen er een wanverhouding is;

3.2.4. Overwegende dat uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat in casu de vergunningsaanvraag hoe dan ook diende te worden afgewezen om reden van een stedenbouwkundige onverenigbaarheid; dat gelet op deze gebonden bevoegdheid het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel niet kunnen zijn geschonden; dat het tweede middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien januari tweeduizend en drie, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
	Th. VAN RAEMDONCK,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Th. VAN RAEMDONCK.

M.-R. BRACKE.